

COLUMN HENK WESTBROEK

EEN KERSTVERHAAL

Een mens begrijpt zichzelf soms niet helemaal, tenminste daar heb ik wel eens last van. Bijvoorbeeld als ik tijdens een aanhoudende hittegolf en het daaraan gekoppelde nieuws dat de opwarming van de aarde het kookpunt bereikt heeft, ineens zin krijg in erwtensoep. Of als ik mezelf midden vorige winter bij bezoek aan de kerstman in een winkelparadijs de wens hoor uitspreken dat de Italiaanse ijsboeren het hele jaar door open moeten gaan. Aardbeien zijn er tegenwoordig ook het hele jaar door, dus waarom het verse volgens Italiaans recept bereide aardbeienijs dan niet, beargumenteer ik dan.

Links naast de troon waarop de kerstman zat, die grote en kleine mensen met cadeauwensen ontving, speelde een trio kerstliedjes. Ze waren gekleed in pakken die de sfeer van een omgehakte kerstboom uitstraalden. Als piek op hun muzikale bestaan droegen de heren een rode puntmuts met flikkerende lampjes en de zangeres oorbellen in kerststervorm. Ik hou al niet zo van kerstliedjes, behalve het honderdtal waar ik gek op ben. Maar die hoor je zowat nooit. Zoals Father Christmas van The Kinks. Het orkest nam pauze en in de koffiecórner kregen mijn kleinzoon en ik een boks van de toetsenist die een kennis van me bleek te zijn. Ik had hem vanwege zijn outfit niet herkend, ook al omdat hij zijn improviserende manier van spelen geparkeerd had om het kerstrepertoire herkenbaar te houden. Afgestudeerd

aan het Utrechtse conservatorium, en met twee collega's die de Herman Brood Academie met goed gevolg hadden doorlopen, verdienden ze hun kerstkalkoen door twee weken lang de kerstgedachte muzikaal te illustreren. "Wonen jullie de rest van het jaar bij de Kerstman op de Noordpool?," vroeg mijn kleinzoon die een gelovige is. "Precies, wat doen jullie die andere 50 weken van het jaar?," vroeg ik. Voordat een antwoord gegeven werd, kwam de eventmanager kerstfestiviteiten duidelijk maken dat er weer gespeeld moest worden. Door met zijn rechtervinger dwingend te tikken op de wijzerplaat van zijn horloge ter grootte van een bescheiden koekoeksklok. Hij herkende me en bleek ook te kunnen praten. "Als u een paar liedjes mee wilt zingen, mag dat hoor," zei hij. "Dat doe ik graag," jekte ik, "waar kan daarna de rekening heen?" Schaterlachend begeleidde de manager het trio naar hun instrumenten. Zes maanden later zag ik ze weer spelen. Ik bezocht een foodtruckfestival dat 'duurzaamheid' als thema had en naast vooral vegetarische lekkernijen ook duurzame workshops op het menu had. De muzikale omlijsting kwam van twee ensembles waarvan de ene het repertoire van iedereen die van achteren Hazes heet speelde en het bandje met mijn kennis soepele Latin

American. Ze waren behalve erg goed nu ook met zijn zessen. Ik begreep even later dat het op foodtruckfestivals – en daar zijn er mateloos veel van want het is een rage geworden – gebruikelijk is om gratis te spelen. En om de organisatoren financieel te compenseren voor het gebruik van een tent en elektriciteit. "Wat staat daar dan voor jullie tegenover?," vroeg ik. "Reclame!" was het antwoord. Even later bestond de band uit zeven man, want ik deelde de flyers uit waarop stond hoe ze te boeken zijn.

'ZE WAREN GEKLEED IN PAKKEN DIE DE SFEER VAN EEN OMGEHAKTE KERSTBOOM UITSTRAALDEN'